

ขึ้นกริยาแต่ที่ออกมาเป็นข่าวก็เพราะสามีไปแจ้งความโดยขอให้ตำรวจเรียกฝ่ายหญิงมาตกลงกันที่โรงพักเพราะต้องการที่จะเอาสินสอดของหมั้นคืน¹ อย่างไรก็ตามหากเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ซึ่งสามารถลงโทษชายผู้เป็นสามีได้ เพราะมีบทบัญญัติความผิดฐานข่มขืนกริยาไว้ หรือสามีเป็นพวกชอบใช้ความรุนแรงในการร่วมประเวณีโดยกริยาไม่อาจทนได้ หรือสามีมักจะหาเรื่องทะเลาะหรือทำร้ายร่างกายกริยาเป็นประจำเมื่อกริยาปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์จึงถูกสามีข่มขืนใจ ในขณะนี้ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายความผิดฐานข่มขืนกริยา มาตรา 276 ที่มีอยู่ก็ไม่อาจนำไปใช้กับพฤติกรรมข้างต้นได้ตราบใดที่หญิงนั้นยังเป็นกริยาของชายอยู่ ฉะนั้น ปัญหาจึงมีอยู่ว่าหากมีการแก้ไขคำจำกัดความของหญิงที่ถูกข่มขืนโดยให้หมายถึงหญิงที่เป็นกริยาของชายผู้นั้นด้วย จะเป็นผลดีแก่สังคมกว่าเดิมหรือไม่ หรือจะคงคำจำกัดความเดิมไว้ แล้วเพิ่มเติมในส่วนของพฤติการณ์ที่จะสามารถลงโทษสามีในความผิดฐานข่มขืนกริยาขึ้นมาเสียใหม่ โดยกำหนดเป็นกรณี ๆ ไปด้วยการอาศัยเทียบเคียงจากกฎหมายต่างประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา

ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวก็จัดเป็นการกระทำทางเพศที่วิปริตขัดต่อศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม ซึ่งแต่เดิมกฎหมายตราสามดวงบัญญัติเอาโทษไว้ในพระไอยการลักษณะผัวเมีย อาทิ เอาใส่ตรวน เอาน้ำหมึกสักหน้า จับขึ้นขาหย่างยิงด้วยลูกสั้นโดดทำแผลอยบปล่อยทิ้งทะเล ตีด้วยลวดหนั่ง ฯลฯ ด้วยเห็นว่าเป็นการอุบาทว์จรรไร ช้ำยังลงโทษพ่อแม่พี่น้องที่รู้ว่าลูกหลานได้กระทำการมีเพศสัมพันธ์อันต้องห้ามแต่กลับไม่ได้ว่ากล่าว แต่ต่อมาเมื่อได้ยกเลิกกฎหมายตราสามดวงไปในปี พ.ศ. 2478 ความผิดดังกล่าวกลับมิได้ถูกนำมาบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา คงมีแต่เป็นเงื่อนไขในการสมรสตามมาตรา 1450 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ห้ามญาติสืบสายโลหิตจดทะเบียนสมรสกันเท่านั้น หากฝ่าฝืนการสมรสนั้นจะตกเป็นโมฆะ แต่ในความเป็นจริงแม้นายทะเบียนจะทราบว่ายายและหญิงนั้นเป็นญาติสืบสายโลหิตและไม่จดทะเบียนสมรสให้ หากชายหญิงคู่นั้นยังคงอยู่กินฉันสามีกริยากันต่อไปก็ไม่มีการลงโทษได้ เพราะทำตามประมวลกฎหมายอาญาที่มีอยู่ บทบัญญัติอันเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ในครอบครัวก็มีเพียงมาตรา 285 เท่านั้น ซึ่งมาตรา 285 นี้ก็มุ่งหมายใช้บังคับกับกรณีการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุพการีกับผู้สืบสันดาน หรือผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ และผู้อนุบาล กับผู้ใต้ปกครอง คนเสมือนไร้ความสามารถ และคนไร้ความสามารถ ในกรณีที่เป็นความผิดฐานข่มขืน (มาตรา 276, 277, 277 ทวิ และ 277 ตร) ความผิดฐานอนาจาร (มาตรา 278 และ 279) เหตุเพิ่มโทษความผิดฐานข่มขืนและอนาจาร (มาตรา 280) และความผิดเป็นธุระจัดหาเพื่ออนาจาร (ตาม

¹ วิมลศิริ ชำนาญเวช, "กฎหมายอาญาคู่ครองผู้หญิงและเด็กในคดีเกี่ยวกับครอบครัวเพียงไร," วารสารนิติศาสตร์ 27 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน 2540) : 369.

มาตรา 282, 283) โดยที่บรรดาความผิดทั้งหลายเหล่านี้เป็นการกระทำที่ปราศจากความยินยอมจากผู้ถูกระทำหรือเป็นกรณีที่กฎหมายถือว่าความยินยอมนั้นไม่ทำให้ผู้กระทำพ้นผิด ดังนั้น หากชายและหญิงที่เป็นญาติกันมีเพศสัมพันธ์ต่อกันด้วยความยินยอม หรือมีอายุเกินกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายถือว่าทำให้ความยินยอมในอายุเช่นนั้นยังไม่มีผลทำให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิด การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกันก็จะไม่เป็นการกระทำความผิด และนับว่าเป็นช่องโหว่หนึ่งในบทบัญญัติกฎหมายอาญาที่จะเป็นเครื่องมือในการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม เพราะเหตุที่ได้มีผลการวิจัยทางการแพทย์รายงานว่า การมีเพศสัมพันธ์ในครอบครัวจะมีผลทำให้คุณภาพของประชากรที่จะเกิดขึ้นมามีคุณภาพที่ต่ำลง เพราะโรคภัยจะถูกถ่ายทอดทางพันธุกรรม จะไม่สามารถที่จะพัฒนาคุณภาพของประชากรให้ดีขึ้นมาได้ เป็นการทำลายสังคม ประเทศชาติ และเผ่าพันธุ์มนุษย์² ยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่โรคเอดส์เป็นโรคที่ร้ายแรงและยังไม่มีการรักษาใด ๆ ที่ทำให้ผู้ป่วยหายขาดได้ การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณีหรือกับหญิงที่ไม่รู้จักประวัติมาก่อน จึงมีโอกาสเสี่ยงที่จะติดโรคได้ การมีเพศสัมพันธ์กับญาติที่ตนรู้จักกลับกลายเป็นหนทางหนึ่งที่ถูกนำมาใช้บำบัดความต้องการทางเพศซึ่งมีเหตุการณ์หนึ่งเป็นข่าวครึกโครมว่า แม่มีเพศสัมพันธ์กับลูกชายถึงสองคนเพราะไม่ต้องการให้ลูกชายไปติดเชื้อเอดส์จากหญิงโสเภณี³

และนอกจากนี้ การมีเพศสัมพันธ์ต่อกันระหว่างชายกับหญิงที่เป็นพ่อเลี้ยงกับลูกเลี้ยงก็ตกเป็นข่าวของการข่มขืนหรืออนาจารอยู่บ่อยมาก แต่กฎหมายยังคงลงโทษพ่อเลี้ยงในความผิดฐานข่มขืนและอนาจารตามอัตราโทษปกติเท่านั้นหาได้เป็นการกระทำตามมาตรา 285 ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นหนึ่งในสามแต่อย่างใด ซึ่งทั้ง ๆ ที่พ่อเลี้ยงมีอิทธิพลต่อเด็กโดยตรงในการดำรงชีวิตประจำวัน แม้จะไม่มีอำนาจปกครองตามกฎหมายก็ตาม⁴

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ กรณีที่สามที่ใช้กำลังข่มขืนใจภรรยาให้มีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างญาติยังคงเกิดขึ้นเป็นปัญหาอย่างมากในสังคม ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีอยู่ยังขาดประสิทธิภาพและไม่ครอบคลุมถึงการกระทำดังกล่าว ดังที่นานาอารยประเทศได้มีบทบัญญัติครอบคลุมถึงพฤติกรรมเหล่านี้ ดังนั้นการศึกษาถึงข้อบกพร่องของกฎหมายอาญาของไทยและการศึกษากฎหมายต่างประเทศในความผิดดังกล่าวจะทำให้เกิดการพัฒนากฎหมายอาญาของไทยในแนวทางอันเหมาะสมที่จะเพิ่มเติมหรือแก้ไขบทบัญญัติให้

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 371.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 372.

⁴ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง, พิมพ์ครั้งที่ 7

ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดฐานข่มขืนอันสืบเนื่องมาจากการกระทำของบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน ตลอดจนการบัญญัติเพิ่มโทษแก่บุคคลเหล่านั้นให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพสังคมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิดที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศในครอบครัวเฉพาะกรณีสามีข่มขืนใจภริยาให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์และการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว
2. เพื่อศึกษาความเหมาะสมของกฎหมายอาญาของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการกระทำ ความผิดทางเพศในครอบครัวสำหรับการบังคับใช้กรณีที่มีข่มขืนภริยาและการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว
3. เพื่อศึกษาถึงบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศกรณีสามีข่มขืนภริยาและการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว และเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทย
4. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หาบทบัญญัติที่เหมาะสมสำหรับกรณีสามีข่มขืนภริยาและการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว นอกเหนือไปจากที่ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้เป็น ความผิด

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

พฤติกรรมทางเพศในครอบครัวมีส่วนก่อให้เกิดความรุนแรงหรือความเสียหายทั้งต่อจิตใจ และร่างกายของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่สามีข่มขืนใจภริยาเพื่อการมีเพศสัมพันธ์ และการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวที่มีความเป็นญาติกัน ซึ่งจัดเป็นการกระทำที่ ทำลายความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม แต่เนื่องจากกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันสามารถบังคับกับกรณีดังกล่าวได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการ แสวงหาบทบัญญัติที่เหมาะสมเพื่อนำมาบังคับใช้

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

วิจัยถึงการกระทำความผิดทางเพศกรณี สามีข่มขืนภริยาให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์และการ สมัครใจมีเพศสัมพันธ์ในครอบครัว ตามมาตรา 276 277 277 ทวิ และ 285 แห่งประมวลกฎหมาย อาญาเปรียบเทียบกับกฎหมายในอดีตและกฎหมายต่างประเทศ อันได้แก่ ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศออสเตรเลีย และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมและ เป็นไปได้ต่อการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายประเทศไทย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและวัตถุประสงค์ของบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานสามีมข่มขืนภริยาและการมีเพศสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว
2. ทำให้การลงโทษผู้กระทำความผิดจากกรณีสามีมข่มขืนภริยาและการมีเพศสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการขยายและเพิ่มเติมฐานความผิดของกฎหมายอาญาในการกระทำความผิดทางเพศให้ครอบคลุมถึงกรณีสามีมข่มขืนภริยาและการสมครใจมีเพศสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวหลังจากที่ได้มีการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ
4. ทำให้เกิดการนำเอาผลของการศึกษาวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงเพื่อให้ได้บทบัญญัติที่เหมาะสมสำหรับกรณีสามีมข่มขืนภริยาให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์และการมีเพศสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้วิธีวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าจากเอกสารทั้งเป็นเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตลอดจนวิทยานิพนธ์ ตำรา หนังสือ วารสาร ด้วบทกฎหมาย บทความ คำพิพากษาและความเห็นของนักนิติศาสตร์เพื่อประมวลเป็นข้อเสนอแนะต่อไป